

K O N F E R E N Č N Í NOVINY

číslo 1

čtvrtek

16. června 2016

XX. DNY INTENZIVNÍ MEDICÍNY

Mezioborové sympozium 1. LF UK v Praze
*Rozmanitost intenzivní medicíny na pozadí
komentovaných kazuistik*

15.-17. června 2016, Arcibiskupský zámek v Kroměříži

Vítáme vás v Kroměříži

Vážené kolegyně,
vážení kolegové

dovolte, abych Vás srdečně přivítal na mezioborovém sympóziu Dny intenzivní medicíny v Kroměříži. Před více než dvaceti lety byly první příležitostí, kdy si na sjezdu mohli vyměňovat odborné zkušenosti lékaři a později i sestry pracující v různých klinických oborech. Intenzivní medicína, která se i v současnosti dále rozvíjí, je specializačním oborem, který si jako jeden z mála klinických oborů ponechává pohled na celý lidský organismus s mož-

ností diagnostiky, posouzení a léčby vzájemných složitých patofyziologických vazeb.

V tomto duchu se v Kroměříži nesla všechna minulá setkání lékařů intenzivistů, bez ohledu na jejich příslušnost k základním oborům. Za dvacet let svého života si našla svoji podobu a uchovala místo i svůj čas na sklonku akademického roku, před začátkem prázdnin a letního odpočinku.

Dny intenzivní medicíny jsou již opakovaně pořádány 1. lékařskou fakultou

Univerzity Karlovy v Praze, na přípravě se podílí její kliniky v Thomayerově nemocnici v Praze, Ústřední vojenské nemocnici v Praze a Institutu klinické a experimentální medicíny. V posledních letech se opět přidružuje místní ARO Nemocnice v Kroměříži. V odborném programu Vás tak letos čekají sdělení dokumentující rozmanitost intenzivní medicíny na výkladu konkrétních klinických případů i téma mimotělní možnosti orgánové podpory.

Technika změnila nejen medicínu a naši společnost, ale i naše myšlení a systém našich hodnot. Volně řečeno slovy akademika Josefa Charváta, pohání nás zvědavost, řešení úkolů, touha po poznání, nutnost tvořit. Na jedné straně stojí civilizace jako plod technického rozumu, na druhé straně kultura jakožto emočně podmalovaná organizace zvyků a symbolů. Není nadstavbou, nýbrž podstatnou

částí lidství. Nekulturní člověk by byl špatným lékařem, i kdyby ovládal diagnostiku a terapii. Lékař musí mít zájem o humanitu, musí být lidský, proto jej nikdy nemohou nahradit stroje. V tomto duchu lze příznačně navázat, že rovněž tak jako v letech minulých, odborná jednání v Kroměříži budou provázena kulturním programem v klasickém i lehčím tónu. Za přípravný výbor a s dovolením i za Vás, děkuji každému, kdož XX. dny intenzivní medicíny podpořil a pomohl uspořádat. Věřím, že přes veškerý rozmach informačních technologií nám osobní setkání zůstane nesmírně cenná. Přeji Vám příjemné chvíle pobytu v Kroměříži.

**doc. MUDr. Roman Zazula,
Ph.D.**

ARK 1. LF UK v Praze
a Thomayerova nemocnice

**Rozhovor s první dámou
české anesteziologie**
(Strana 4)

**Ludwig van Beethoven:
Symfonie č. 5 c moll,
op. 67 "Osudová"**
(Strana 6)

POZVÁNKA

na společenský večer v Sala terrena
Arcibiskupského zámku
a podzámecké zahradě
Kroměříž

Čtvrtek 16. června 2016
od 19:00 hod.

Ohlédnutí za Dny intenzivní medicíny

doc. MUDr. Roman Zazula, Ph.D.

KN Setkáváme se u příležitosti XX. Dnů intenzivní medicíny v Kroměříži. Pokud se podíváte do historie, kdo měl největší zásluhu o vznik této odborné akce? Kdo stál u jejího zrodu a co bylo motivací pro vznik této odborné akce?

Myšlenka vedoucí k prvnímu mezioborovému sjezdu lékařů v roce 1994 vznikla z pocitu nedostatku vědomostí a zkušeností pro otevírající se pole různorodé medicíny napříč všemi obory. Současně však v té době, krátce po první atestaci z anesteziologie a resuscitace se naproti hmatatelně stále větším možnostem technickým dostal osobní pocit absence vlastních pacientů a nozologie. Příliv technologií do našeho oboru byl neobyčejný. Je pro mne dnes na místě poděkovat přátelům, nelze všem jmenovitě, kteří umožnili být s takovým vývojem úzce v kontaktu doma i v zahraničí. Zároveň stáli u zrodu Dnů intenzivní medicíny v Kroměříži. Nesmírnou energii a cenné podněty pro vznik sjezdu přinesl významný český patofyziolog prof. MUDr. Miloslav Dostál (†), CSc. Od samotného vyřčení myšlenky uspořádat sjezd v Kroměříži, přijala tuto myšlenku za vlastní prof. MUDr. Danuše Táborská, DrSc., jež společně s dalším předním českým patofyziologem prof. MUDr. Jaromírem Vašků, DrSc. zahájila a uváděla první blok přednášek pod záhlavím České společnosti pro patologickou a klinickou fyziologii, Mezinárodní společnosti pro patofyziologii a České společnosti parenterální a enterální výživy. Mezi první hosty se zařadili prof. MUDr. Antonín Kazda, DrSc., doc. MUDr. Ivan Novák, CSc., Prim. Ivan Herold, MUDr. Ivan Novák, prof. MUDr. Jan Páchl, CSc., MUDr. Michal Kolář, doc. MUDr. Marie Staňková, CSc., MUDr. Roman Nekvasil (†), CSc., MUDr. Robert Wagner, Ph.D. a další., za odbornou společnost anesteziologie a resuscitace prof. MUDr. Pavel Ševčík, CSc.

Pro zdárný průběh sjezdu zásadně přispěli MUDr. Petr Pšikal, primář anesteziologicko-resuscitačního oddělení

Nemocnice v Kroměříži, Antonín Lukáš, dobový ředitel Zámku v Kroměříži, Pavel Oknecht a Jaroslav Grmolec.

KN Komu byste v souvislosti s jubileem rád poděkoval a na koho byste rád zavzpomínal. A proč? Osobně jste přednostou Anesteziologicko-resuscitační kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze a Thomayerovy nemocnice, proč se akce koná již tradičně v Kroměříži?

Jubilejní ročník vnímám především jako děkovaný za léta, která jsme prožili. Odpověď znamená ponořit se do vzpomínek na každou chvíli setkání, která za ten čas byla i čím byla provázena. Základní kameny jsem již zmínil, nyní se pokusím upamatovat na milníky. Druhý sjezd získal podporu České společnosti anesteziologie a resuscitace společností vyjádřenou prof. MUDr. Pavlem Ševčíkem, CSc. a uvítal čestného hosta prof. MUDr. Zdeňka Kalendu †, který působil na Univerzitě v Utrechtu.

Titulní strana programu I. ročníku

Záštitu Mezinárodní společnosti pro patofyziologii na třetím sjezdu osobně vyjádřil její zakladatel prof. dr. hab. med. Jan W. Guzek. Poděkování jistě patří prof. MUDr. Janu Pachlovi, CSc. za oslovení kolegů z University College London Hospitals. Pozvání přijali R. F. Armstrong, Robert S. Kong a Wynne Aveling. Dalších ročníků Kroměříže se s podporou Světové federace anesteziologických společností

prof. MUDr. Pavel Ševčík, CSc. (2000)

Křest prvního vydání knihy Intenzivní medicína (P. Ševčík a kol., 2000)

opakovaně účastnili, s nimi navíc Martin Smith a Monthy Mythen. A tak bych mohl dále vzpomínat a poděkovat každému kdo do Kroměříže vnesl podnětnou myšlenku. Například VI. sjezd ve spolupráci s Katedrou anesteziologie, resuscitace a intenzivní péče IDPVZ v Brně v osobě Mgr. Jany Mikulkové otevřel Kroměříž zdravotním sestram. Velkou podporu vždy vyjádřila doc. MUDr. Jarmila Drábková, CSc., která kromě odborných sdělení lékařů uváděla pravidelně i přednášky sesterských sekcí. Prof. MUDr. Jan Wechsler, CSc. a prof. MUDr. Danuše Táborská, DrSc. zahájili v roce 2000 Kroměříž na téma péče na úspěšnosti velké chirurgie, prof. MUDr. Karel Cvachovec, CSc., předseda ČSARIM přednesl první sdělení "Rizikový pacient a význam předoperační přípravy" v bloku s názvem "Intenzivní perioperační péče".

V roce 2001 podpořila sjezd věnovaný intenzivní péči v traumatologii Úrazová nemocnice v Brně a Sekce intenzivní medicíny ČSARIM jménem prof. MUDr. Vladimíra Černého, CSc., o rok později se podílela na programu i Sekce intenzivní chirurgické péče České chirurgické společnosti, zosobněná prof. MUDr. Jindřichem Vomelou, CSc., Hematologická společnost a dále Společnost klinické výživy a intenzivní metabolické péče. Téma v pořadí třináctého sjezdu s účastí České internistické společnosti neslo symbolický název "Intenzivní medicína - křižovatka oborů". Nelze na tomto místě uvést všechna jména, která přicházejí při vzpomínání na mysl, ale poděkování patří všem. Všem jednotlivcům, institucím, místním pořadatelům, umělcům, jejich tajemníkům a také na neposledním místě sponzorům, bez jejichž podpory by nebylo možné Dny intenzivní medicíny pořádat.

Ke druhé části otázky mohu říci krátce, že v ten čas jsem pracoval na Anesteziologicko-resuscitačním oddělení

stane taková skutečnost, že zámecké prostory se otevrou i jako místa konferenční a zahájení Dnů ve Sněmovním sále se stane pravidlem. Tím nechci říct, že jde o samozřejmost, naopak stále je nutno mít na paměti, že jde o projev vstřícnosti ze strany správy, vedení i provozu Arcibiskupského zámku v Kroměříži, čehož na druhé straně jsou si návštěvníci Dnů intenzivní medicíny vědomi. V loňském roce byla uspořádána sbírka na podporu restaurování jedné z nejstarších soch a věřím, že se podaří založit i taková tradice.

Pokud mi dovolíte vrátit se opět k odbornému programu minulých let, rád bych upřesnil vyřčenou myšlenku o pocitu dokonalých technických možností vysoce erudované zajistit podporu životních funkcí, ale i o pocitu chybění "vlastního" pacienta, nozologie i přání naučit se péči zaměřené i na oborová specifika. Jinak řečeno, myšlenka všeobecného lékařství nikoliv primární v terénu, ale v nemocnici a to s postupy a možnostmi intenzivní medicíny, rozumíte-li mi. Z toho důvodu jsem měl snahu Kroměřížské sjezdy otevřít každému oboru, a to pro vzájemné poznání a obohacení napříč medicínou.

Zpočátku zejména patofyziologická témata život ohrožujících stavů obecně byla vystřídána více, či méně tematickou náplní jednotli-

Pocta k jubileu prof. Danuše Táborské, vlevo prof. Jan Wechsler, vpravo prof. Jan Černý

Společný koncert Evy Urbanové a Karla Gotta

Jubilantem byl také prof. Jan Wechsler

vých ročníků. Šokové stavy, jejich komplikace, hemodynamika a tekutinová resuscitace - tyto stěžejní kapitoly uváděli právě hosté z University College London Hospitals. Metabolické změny v kritických stavech rozebíral prof. MUDr. Michal Anđel, CSc., prof. MUDr. Luboš Sobotka, CSc. a další - například akutní intoxikace byly doménou, kterou zastřešila doc. MUDr. Jarmila Drábková, CSc. i MUDr. Hana Rakovcová z Toxikologického informačního střediska. Intenzivní perioperační péče, jako téma přelomové v roce 2000 již bylo zmíněno.

Akutní pankreatitida z pohledu intenzivní medicíny přilákala spoustu řečníků, vystoupil prof. MUDr. Jan Wechsler, CSc., prof. MUDr. Zdeněk Zadák, CSc., doc. MUDr. Ivan Chytra, Ph.D., prof. MUDr. Jindřich Vomela, CSc., doc. MUDr. Vladimír Visokai, Ph.D., za intervenční radiologii prof. MUDr. Vlastimil Válek, CSc., samozřejmě nechyběli MUDr. Petr a MUDr. Pavel Wohl. Akutní stavy v gastroenterologii uvedl prof. MUDr. Václav Jirásek, CSc., prof. MUDr. Petr Dítě, CSc. a prof. MUDr. Aleš Hep, CSc. Neurologické problematiku uváděli doc. MUDr. Petr Marusič, Ph.D. a doc. MUDr. Jiří Bonaventura, CSc. Ucelená kapitola byla věnována pacientům s CHOPN v intenzivní medicíně a také rescue postupům v léčbě respirační insuficience, prezentovalo se infekční lékařství s blokem neuroinfekcí, intenzivní péče v traumatologii, ale také léčebná

rehabilitace po velkých výkonech a to i u novorozenců a kojenců autorů prof. PaedDr. Pavla Koláře, Ph.D., PaedDr. Ireny Zounkové, Ph.D. i doc. PaedDr. Libuše Smolíkové, Ph.D. Od roku 2005 se sjezd věnoval také etickým otázkám. Jak přistupovat k terminálním stavům v intenzivní medicíně, zahájení a ukončení orgánové podpory diskutovali prof. PhDr. et RNDr. Helena Haškovcová, CSc., prof. MUDr. Marie Munzarová, CSc., doc. MUDr. Jarmila Drábková, CSc. i JUDr. Ondřej Dostál, Ph.D., LL.M.

Již zmiňovaný XIII. ročník Intenzivní medicína - křížovka oborů zahájil prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc. pohledem na laboratorní metody třetího tisíciletí, MUDr. Ota Hlinomaz, CSc. přednesl akutní koronární syndrom a současné možnosti léčby a prof. MUDr. Jan Černý, DrSc. chirurgickou léčbu komplikací infarktu myokardu. V dalším však cílil k pohledu na historii a vývoj intenzivní péče, postgraduálnímu vzdělávání v oboru intenzivní medicína v Evropě - MUDr. Ivan Novák. Nástin postgraduálního vzdělávání v oboru intenzivní medicína v České republice k širší panelové diskusi přednesl prof. MUDr. Zdeněk Zadák, CSc., první předseda akreditační komise pro obor intenzivní medicína.

XIV. dny byly pojaty jako diskusní panel na téma etika, filosofie a právo v medicíně. Medicína včera a dnes. Podstatná sdělení k disku-

sím přednesli prof. PhDr. RNDr. Helena Haškovcová, CSc., prof. ThDr. Albert-Peter Rethmann, prof. MUDr. Jindřich Lokaj, CSc., doc. MUDr. Miroslav Průcha, Ph.D., MUDr. Jan Klika, doc. MUDr. Jarmila Drábková, CSc., Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, Ph.D., prof. MUDr. Marie Munzarová, CSc., prof. MUDr. Jan Černý, CSc., JUDr. Ondřej Dostál, Ph.D., LL.M. a další.

XV. dny s názvem Mozek a jeho duše se zdaleka nedejřely v rovině jen filozofické. Inspiraci přinesla monografie předního českého neurovědyce Prim. MUDr. Františka Koukolíka, DrSc., který svojí přednáškou sjezd otevřel, volba tematiky však náhodná nebyla, XV. dny oslavovaly životní jubileum prof. MUDr. Danuše Táborské, DrSc., jejíž životní dílo spočívající v diagnostice mozkové smrti a s ní související transplantologii přinášelo kromě čistě medicínských i zásadní otázky etické. Slavnostní přednášky věnovali s gratulací prof. MUDr. Jan Černý, DrSc., prof. MUDr. Zdeněk Novák, CSc., prof. PhDr. et RNDr. Helena Haškovcová CSc., doc. MUDr. Jiří Bonaventura, CSc., prof. MUDr. Jindřich Vomela, CSc., prof. MUDr. Zdeněk Zadák, CSc., Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, Ph.D., prof. MUDr. Karel Cvachovec, CSc., doc. MUDr. Jarmila Drábková, CSc. a doc. MUDr. Pavel Těšínský, CSc.

KN Jaká jsou stěžejní témata konference dnes a podle jakých kritérií je vybíráte?

Na křížovce oborově profilované tematiky Dnů intenzivní medicíny byly jako poslední prezentovány nozologické jednotky vedoucí k dechové nedostatečnosti. Diskutovala se akutní exacerbace intersticiálních plicních procesů, difúzní alveolární poškození, infekce, tuberkulóza, diabetické pneumopatie, hepatopulmonální syndrom, neuromuskulární a neurodegenerativní onemocnění, možnosti torakochirurgie, ale i domácí umělé plicní ventilace. Zazněla sdělení prof. MUDr. Milana Koláře, Ph.D., prof. MUDr. Martiny Vašákové, Ph.D., MUDr. Jana Maňáka, Ph.D., doc. MUDr. Ladislava Hytycha, Ph.D., MUDr. Pavla Dostála, Ph.D., Prim. as. MUDr. Jana Habera, CSc., doc. MUDr. Roberta Rusiny, Ph.D., prof. ing. Karla Roubíka, Ph.D., doc. MUDr. Drábkové CSc. a dalších. Pestrost sdělení vyvolala živou diskusi, což nás velice potěšilo i mile překvapilo a nakonec přivedlo k myšlence tuto různorodost zachovat i pro další ročníky. Sborník vyšel přílohou časopisu Kazuistiky v alergologii, pneumologii a ORL a byl poslední kapkou k naplnění myšlenky

nadále již prezentovat "křížovku oborů" pohledem do její "rozmanitosti na pozadí jednotlivých zajímavých klinických případů - komentovaných kazuistik".

KN Vedle stránky odborné je akce známa i velice atraktivním společenským programem. Koho jste za uplynulých 20 let hostili a na koho obzvláště rád vzpomínáte?

Společenský a kulturní program patřil k nedílné součásti večerů od samotného počátku sjezdů. Zámecké prostředí si žádá reprezentativní zahájení v klasickém duchu, účastníci se však také rádi setkávají v méně formálním prostředí. Lehký tón cimbálové muziky Kašava, Réva a Dubina, střídala Jitka Zelenková, K. E. Gott, Marcela Holanová, ale i velký KM Big Band Otty Šalera (†) s Vladimírem Kerndlem, nebo rocková kapela.

Tradičně se účastníci a hosté scházejí v první podvečer Dnů na nádvoří zámku

Dagmar Pecková a filharmonie Bohuslava Martinů řízená Viktorem Kozánkem

a poté ve Sněmovním sále koncertu. Za ta léta lze vzpomenout mnoho hudebních těles a skvělých umělců, kteří vnesli do setkání příjemně důstojné ovzduší. Vzpomeneme ještě na Capella Accademica Praha, nebo Melanii Pustějovskou a její varhanní koncert v kostele sv. Mořice?

Po několika brilantních večerech s Evženem Zámečnickem a jeho Brno Brass Bandem nastoupila legenda koncertů - dirigent Viktor Kozánek s Filharmonii Bohuslava Martinů Zlín. Představil hráče Moravské filharmonie Olomouc, orchestr Moravského divadla Olomouc i Studentský symfonický orchestr Konzervatoře Pavla J. Vejvanovského v Kroměříži. Nutno zmínit, že když mezi hosty v prvních řadách usednul se svými asistenty profesor hudební vědy Jiří Fučač, vedoucí Ústavu hudební vědy Masarykovy univerzity v Brně, bylo soustředění hráčů i pana profesora vyvážené a naprosto dokonalé.

Viktor Kozánek vždy potěšil nejen svým souhlasem s dramaturgií koncertů, které jak si možná mnozí jistě pamatují i slovem provázel,

ale ochotně zajistil notové materiály, nastudoval partituru a my jsme mohli poslouchat klavírní koncerty se sólisty Karlem Košárkem, Ivanou Hlavoňovou i Borisem Krajným. Mohli jsme poslouchat sólisty Opery Národního divadla v Praze a znamenité operní pěvce Hedviku Tvrdou (†), Jána Vaculíka, Yvettu Tanenbergerovou (†), Leu Vítkovou, Jakuba Kettnera, Martina Hammerle, Ladislava Elgra, Dagmar Peckovou i Evu Urbanovou.

Společný koncert Evy Urbanové a Karla Gotta za doprovodu Boom!Bandu Jiřího Dvořáka ve Sněmovním sále zůstane provždy nepřespatelnou vzpomínkou.

Buduje se tradice nová, jsme svědky uměleckého růstu nového hudebního tělesa Symfonického orchestru Masarykovy Univerzity založeného mladým muzikologem, komponistou a dirigentem Martinem Mazánkem.

KN Jaké směřování odborné akce byste rád viděl v budoucnu?

Dny intenzivní medicíny jsou usazeny do klidného prostředí města Kroměříže a našly si své místo v podobě Mezioborového sympózia 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

V kořenech tradice však nelze nevidět velké osobnosti brněnské akademické půdy, podpora rektora Masarykovy univerzity v Brně doc. MUDr. Mikuláše Beka, Ph.D. je stvrzením toho povědomí. Dnes na přípravách sympózia spolupracují tři pražská a jedno kroměřížské pracoviště, jejichž přednostové mohou pociťovat jistý symbolický význam pokračování v této tradici mezioborových klinických setkání.

Na otázku KN odpovídal

doc. MUDr. Roman Zazula, Ph.D.

ARK 1. LF UK v Praze
a Thomayerova nemocnice

Dirigent Viktor Kozánek

„Když anesteziolog ztratí hlavu, ztratí pacienta. Já jsem byla želvovitý klid'as“, říká první dáma české anesteziologie.

prof. MUDr. Danuše Táborská, DrSc. je velkou osobností brněnské medicíny. Při promoci v roce 1952 měla jasno, že bude chirurgem. Od své první atestace ze všeobecné chirurgie, ovlivněna realitou té doby se začala zajímat také o anesteziologii a rozvíjející se resuscitační péči. Bylo rozhodnuto, šla krok za krokem, až v roce 1983 založila první Anesteziologicko-resuscitační kliniku ve Fakultní nemocnici u sv. Anny a byla vůbec první, kdo získal profesorský titul v tomto oboru.

V roce 1989 se stala prorektorkou pro vědu a výzkum Masarykovy univerzity. Školila několika desítek doktorandů končících titulem CSc. a později Ph.D., kteří pocházeli z celé republiky. Jako jediný člen oboru anesteziologie, resuscitace a rovněž oboru chirurgie vědecké rady Lékařské fakulty Masarykovy univerzity participovala dlouhá léta na všech obhajobách vědeckých a akademických titulů, Lékařská fakulta v Brně byla jediným pracovištěm v republice, které získalo akreditaci pro obhajoby akademické hodnosti docent a profesor v oboru anesteziologie, intenzivní medicíny a algeziologie.

V den státního svátku 28. října loňského roku obdržela od prezidenta republiky medaili Za zásluhy v oblasti lékařské vědy. Blahopřání k vyznamenání vyjádřil také prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc., rektor Karlovy univerzity v Praze.

Jako chirurg pracovala deset let, foto archiv Danuše Táborské

KN Jak moc se změnila medicína během Vaší obdivuhodné kariéry?

Během posledních 65 let se medicína velmi změnila, a to jak po stránce odborné, tak i po stránce organizační. Byla objevena a vynalezena

nová farmaka, nastal obrovský vývoj zdravotnické techniky na podporu životních a orgánových funkcí, například přístroje pro umělou plicní ventilaci, přístroje pro oblast kardiiovaskulární, přístroje pro selhávání ledvin,

přístroje diagnostické a tak dále. Vznikaly nové léčebné postupy a díky všem těmto úspěchům přežívají v současné době nemocní, kteří by před několika desetiletími vzhledem ke kritickým zdravotním stavům neměli sebelepší naději na zachování života. A právě v této době se zrodil postupně nový samostatný obor anesteziologie. Jako jedno z prvních v Československu vzniká anesteziologicko-resuscitační oddělení ve fakultní nemocnici U sv. Anny v Brně roce 1969. S postupným odborným růstem oddělení se o několik let později v roce 1983 dostává pracoviště i na školskou půdu a stává se klinikou, která je první svého oboru v tehdejší Československu. Se vznikem a rozvojem pracoviště je spjat celý můj další profesní život. Měla jsem za sebou 10 let chirurgie a vynikající spolupráci s chirurgickými pracovišti. Mladá anesteziologicko-resuscitační klinika při svém bilancování po právu zaznamenává řadu výrazných úspěchů nejen na poli odborném, ale též na poli výzkumu a hlavně na úseku pedagogickém, jak pregraduálním, tak postgraduálním.

KN Je možné učinit prognózu, kam se bude ubírat náš obor v dalších letech?

Náš obor se zrodil v lůně oboru chirurgického jako obor anesteziologie, a to na začátku 60. let minulého století. Postupně přibíral další úseky medicíny, jako byla neodkladná resuscitace, multioborová lůžková resuscitační péče, o něco později na řadu let jsme provozovali přednemocniční neodklad-

nou péči a léčbu chronické bolesti. Ve 21. století se obor rozšířil o nástavbovou intenzivní péči jednotlivých oborů. Je to široký záběr z celé medicíny a situace na úseku intenzivní medicíny je stále proměnná. Úsek anesteziologie se stává méně přitažlivý a lékaři po několikaletém působení v něm přecházejí raději na lůžka intenzivní péče. Z těchto důvodů se nejeví prognóza organizace našeho oboru příliš jasná.

KN Jaký je Váš recept na to, aby lékař vydržel v medicíně celý život a přitom si udržel zdravou mysl a zvládl i osobní život?

Lékařské povolání musí vyžadovat vždy osobní pracovní nadšení a lásku k nemocným. Neváhám použít dosti starého názoru, že je určitým posláním. Z nutných osobních vlastností bych vyzvedla pokoru, rozvážnost, zodpovědnost a empatii k pacientům. Neváhám tvrdit, že spokojenost v práci má i jistý vliv na osobní život.

KN Jak vnímáte postavení zdravotních sester a reformu jejich vzdělávacího systému? Máte bohaté zkušenosti s výukou i pro střední zdravotnické pracovníky.

Učit nelékaře mě baví. Nikdy jsem se nekastovala. Pro výkon ošetrovatelské péče by stačilo středoškolské vzdělání včetně dalšího průběžného doplňování o novinkách v ošetrovatelské péči prostřednictvím kurzů v rámci Doškolovacích ústavů pro nelékařské zdravotníky. Vysokoškolské vzdělání s dosažením titulů Bc. a Mgr. by

mohlo být povinné pro vedoucí funkce v ošetrovatelství jak na úseku odborném tak i organizačním. V současnosti se reforma studia zdravotních sester již chystá.

KN Získala jste čestná členství v odborných společnostech a řadu ocenění. Která Vás nejvíce potěšila?

Vedle četných uznání a medailí si nejvíce cením medaili Za zásluhy v oblasti lékařské vědy udělené prezidentem republiky 28. října 2015 a Ceny města Brna 2016 v oblasti lékařství a farmacie.

KN Jaký je Váš vztah ke Dnům intenzivní medicíny, u jejichž zrodu jste stála a po 20 let je podporovala?

Dny intenzivní medicíny v Kroměříži byly pod tímto názvem pořádány jako první v České republice. V prvních letech šlo o vzájemné předávání odborných zkušeností z intenzivní péče našeho oboru s jedním z dalších oborů. Poslední léta běželo o setkávání lékařů a sester - všech oborů, kde se léčí pacienti vyžadující intenzivní péči. Sjezdy se každoročně konaly v prostředí překrásného zámku v Kroměříži, což jistě mělo své pozitivní působení umocněné spojením s nádherným kulturním programem. Sjezdy měly vždy přátelskou atmosféru a vyznačovaly se určitou specifícností.

S velkou radostí jsem se všech těchto sjezdů účastnila.

Na otázky **KN** odpovídala **prof. MUDr. Danuše Táborská, DrSc.**

Vzpomínka na profesora Dostála

Významný brněnský patofyziolog, vědec a učitel. Těžištěm jeho práce byla účast na řešení státního úkolu podpory a náhrady srdce. Jeho přínos týkající se mechanické podpory srdeční činnosti a totální náhrady srdce byl bezesporý ve vlastní klinické praxi podpory a náhrady srdce a pro rozšíření obecných poznatků o fyziologii a patofyziologie kardiiovaskulárního systému. Podílel se na výzkumu adrenergní inervace myokardu a věnitých tepen, morfometrii koronárních tepen pokusných zvířat. V letech 1988 a 1990 působil jako vědec-

ký sekretář mezinárodních sympózií o umělém srdci, konaných pod záštitou Mezinárodní společnosti pro umělé orgány - ISAO v Brně, v květnu 1991 se stal členem výboru Mezinárodní společnosti pro

patofyziologii. Byl otcem myšlenky uspořádání sympózií v Kroměříži a iniciátorem tradice Dnů intenzivní medicíny Kroměříž, pro které dokázal získat podporu České společnosti pro patologickou a klinickou fyziologii i Mezinárodní společnosti pro patofyziologii.

prof. MUDr. Miloslav Dostál, CSc. (1947 – 2008)

prof. Miloslav Dostál (vlevo) s prof. Robertem Jarvikem, Vídeň 1994 (foto: R. Zazula)

Co jste ve sbornících nenašli?

Knihy provázejí lékaře po celý život. Jsou symbolem jeho studií. Zůstanou symbolem nutnosti studovat celý život. Během studií pak přijdou i knihy otravné. Prvotní nadšení již vprchalo, už se neučíte ani se strachem, že vás vyhodí, ale prostě tuhle bichli musíte za týden přečíst. Později, když už věcem rozumíte, dostáváte odbornou literaturu do ruky a hodnotíte ji kriticky. Kdo zase odkud cosi opsal, co to bude za sláтанinu. Hodnoty literárně slušné, ale obsah k ničemu. Jindy zase nabitě fakta, ale nelze se tím pročíst skrz. Knihy, které prolustujete a řeknete – no a co?

doc. MUDr. Ivan Novák, CSc.

Ve sbornících nenajdete...

O imunologii se říká, že je jednou z integrujících disciplín moderní medicíny. Tato vlastnost vyplývá z charakteristické difúznosti imunitního systému, který svými strukturálními elementy a jejich působky obhlíží celý organismus a zasahuje regulačně do řady fyziologických a patologických pochodů.

Obor intenzivní medicíny se vyznačuje interdisciplinarnitou při bezprostřední péči o nemocného. K etice interdisciplinárního přístupu k nemocným v kritickém stavu patří i etika imunologa pracujícího v biomedicínském výzkumu a diagnostické laboratoři. Ta se projevuje v tom, že ošetřujícímu lékaři přináší poznatky, diagnostické metody, návrhy terapie nikoliv módní, ale moderní, ověřené, spolehlivé. Neboť i on

vidí z břehu molekul, buněk a orgánů život člověka.

prof. MUDr. Jindřich Lokaj, CSc.

Sekvenování lidského genomu tak krom nesporného přínosu pro medicínu, farmakologii a evoluční biologii přineslo i významné poznatky filosofické. Krom otázek praktických, jako je přístup ke genetickým datům zaměstnavateli a pojišťovny, problém patentování genů, výhledů ke genové terapii, nebezpečí novodobé eugeniky a dalších eticko-právních otázek je zde nezanedbatelný přínos teoretický. Sekvenování lidského genomu definitivně deklarovalo biologickou neobhajitelnost rasismu, konstatováním pevného zakotvení člověka mezi ostatními organismy rovněž poskytl velmi silný argument proti kreacionismu. Pro filozofa není bez zajímavosti ani nově zjištěný fakt, že mnohé naše geny či repetitivní sekvence jsou do genomu člověka jednoznačně vnesené horizontálně a relativně nedávno, a genom člověka je tak možno chápat jako složitou stavebnici vytvořenou z mnoha prvků virového či bakteriálního původu.

Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, PhD.

Náboženství a víra - nemusí být totéž. Víra je základním postojem ke skutečnosti, bytí, k sobě a k životu - jedná se o splynutí osobního "já" s "já věřím". Jiná rovina než je rovina činů a věcí, které vytváříme - vztah ke

smyslu života. Víra je důvěra, zakotvení na nosném základě, v němž věřící člověk nalézá pravý domov a pokoj; mravnost je pak jen vedlejším produktem, nikoliv cílem (monoteistická náboženství - život pro Boha). Lékařská etika nemůže nikdy být jen nezávažným filozofováním s příkláněním se k právě vládnoucím módním proudům a/nebo k názorům většiny. Vnitřní mravnost lékařství. Jde o etiku normativní, která musí stát i dnes, v době morálního relativismu, na určitých zásadách a principech.

prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc.

Autor analyzuje možné příčiny neúspěchů v kardiologii. Dospěl k závěru, že se stále dopouštíme chyb v diagnostice, indikacích k operaci, volbě operační metody a postupu, a v pooperační péči. Proto považuje za velmi důležité, abychom nepřetržitě analyzovali příčiny našich operačních neúspěchů, a abychom si sami dokázali pravdivě říci, kde jsme se dopustili chyby, neboť to je jediná možnost, jak se těmto chybám vyvarovat do budoucnosti.

prof. MUDr. Jan Černý, CSc.

Nástup platnosti nového atestačního systému (byť ve všech směrech stále neznáme některé otázky spojené s jeho aplikací) se ustanovením nového atestačního oboru „intenzivní medicína“ dotklo celé řady lékařských oborů, které potře-

bují při zajištění odborné oborové péče v určitém období pro své pacienty i pokrytí období, ve kterém buď předcházíme u svých pacientů, nebo již tyto přímo léčíme při nástupu příznaků (nebo již přímo rozvoji) některých závažných komplikací nebo onemocnění s rizikem selhání vitálně důležitých funkcí organismu.

Česká republika tak patří do poměrně malé skupinky států, které legislativně upravily vztahy v této oblasti stran odbornosti a odborníků. K problému lze diskutovat se všech stran (kriticky i oslavně), skutečností však je, že institucionální pokrytí této oblasti zdravotní péče budou vyžadovat jak zdravotní pojišťovny, tak všechny organizace hodnotící a posuzující možnost, kvalitu a dostupnost intenzivní péče vůbec.

prof. MUDr. Jindřich Vomela, CSc.

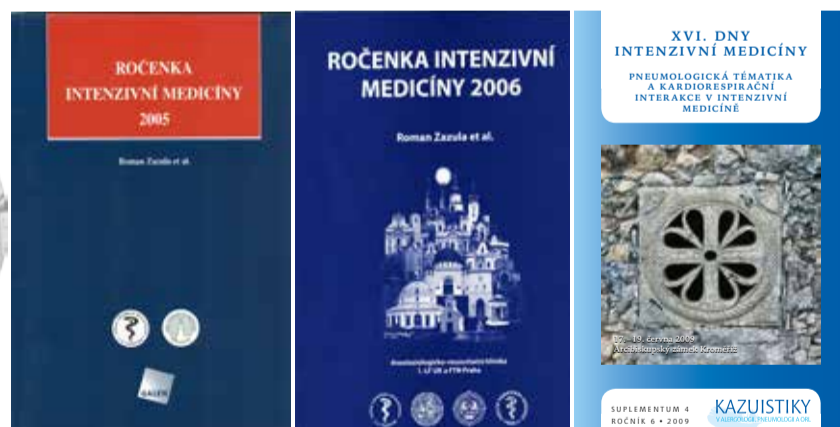
Celkově se dá shrnout, že setkání s pacientem, který odmítá krevní transfuzi, představuje pro ošetřující lékaře zvýšené stresovou situaci, je finančně náročnější a nese s sebou riziko následných právních komplikací. Na druhou stranu nám to dovolí zažít mezní situace, které bychom jinak z etických důvodů nemohli připustit a umožní nám zdokonalit metody krevní péče, jež bychom pak měli používat i u ostatních pacientů.

MUDr. Bronislav Stibor, Landesklinikum Baden

Ještě před několika desítkami let se zdálo, že jsou počátek a konec života v zásadě vyňaty z moci lékařských opatření. Mezi tím se ale situace zásadně změnila. Pokroky v medicínských technice otevřely pro lékaře a přírodovědce pozoruhodné úspěchy v oblasti stále rostoucích možností léčení. Těžká onemocnění nebo úrazová poranění, která ještě před několika desetiletími nedávala postiženým žádnou šanci na přežití a ponechávala jim pouze možnost, aby je pokorně přijímali jako nezměnitelný osud nebo jako výraz neproniknutelné Boží vůle, se dnes považují za výzvu pro lékařské umění léčit.

Následky takového prudkého nárůstu toho, co je medicínsky možné, se často ukazují jako ambivalentní – právě v oblasti intenzivní medicíny, kde jde často o život a smrt. To znamená: v současné době prožíváme rozvoj, ve kterém se hranice toho, co je možné, posouvají stále dále. Kromě těchto nepopíratelně narůstajících terapeutických možností a také šancí pacientů intenzivní medicíny na uzdravení, skrývá ale tato situace nebezpečí, že se medicína ideologicky přecení. Stále ještě rostou očekávání a naděje společnosti, která očekává od medicíny novou kulturu zdraví a s ní nakonec nový model zdolávání světa a smrti. Vzhledem k tomu se nevyhnutelně objeví otázka, zda jsou taková očekávání ještě přiměřená realitě, jinak řečeno: zda to, co se může technicky v medicíně dělat, má nebo dokonce smí být z etického pohledu také učiněno.

prof. ThDr. Albert-Peter Rethmann

Přípravný a vědecký výbor

doc. MUDr. Roman Zazula, Ph.D.
MUDr. Tomáš Řezáč, Ph.D.
MUDr. Eva Kieslichová, Ph.D.
MUDr. Ivo Schindler
MUDr. Michal Moravec
MUDr. Antonín Spálený
MUDr. Martin Müller
MUDr. Tomáš Tyll, Ph.D.

Poděkování

Symposium je pořádáno s podporou
doc. PhDr. Mikuláše Beka, Ph.D., rektora Masarykovy Univerzity v Brně
doc. MUDr. Zdeňka Beneše, CSc., ředitele Thomayerovy nemocnice v Praze

a pod záštitou

prof. MUDr. Aleksi Šeda, DrSc., děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze

Malující lékaři žijí pestrý život jednovaječných dvojčat

Petr Wohl je specializací internista, diabetolog a endokrinolog.

Pavel Wohl je gastroenterolog a endoskopista.

Oba pracují v Institutu klinické a experimentální medicíny (IKEM). Jsou synové známého hokejového brankáře Sparty a trenéra Pavla Wohla. Narodili se ve stejný den, svátek slaví také společně. Oba jsou lékaři a jejich největším koníčkem je malování. Lidé si je pletou, protože jsou si podobní jako vejce vejci. Petr a Pavel Wohlovi jsou totiž jednovaječná dvojčata. Shodují se na tom, že život dvojčat je velmi pestrý a jednoznačně se jedná o kladnou hříčku přírody. Dnů intenzivní medicíny v Kroměříži se aktivně účastní více než patnáct let.

Řekli o Kroměříži

Akce v Kroměříži je jedna z nejlepších akcí, kterou známe. A to jak po stránce společenské, tak odborné. Neb doc. Roman Zazula a spolek kolem něj - tedy myšleno na Antonína Spáleného a spol. - jsou spojeni s uměním, přesněji s hudbou. My dva s bratrem jsme malíři a spojení hudby a malířství je také krásné! Toto vše pak dává akci jiný rozměr, hlubší! Už samotné zahájení v sále kroměřížského paláce je velkým zážitkem. Vybrané koncerty a repertoár nikdy nezklamali! Každý koncert člověka uklidní a člověk se pak cítí podstatně lépe. Navíc lidé v Kroměříži jsou velmi přátelští a myslím, že i oni na nás všechny rádi vzpomínají... Samo město má svoje kouzlo a oba jsme jej kreslili a to nejčastěji z podloubí hotelu Bouček. Jen si přejeme ať tradice pokračuje! Každý asi nezapomene, kromě jiných osobností, na paní profesorku Táborskou a její elegantní a kultivovaný projev! Navíc spojení takové Čech a Moravy tady vidíme naprosto přátelské a milé! Tedy vše nejlepší k dvacátým narozeninám Dnů v Kroměříži!

KN Dá se říci, jaký je život jednovaječných dvojčat?

Petr: Život dvojčat je velmi pestrý. Často si nás lidé pletou a v našem případě je to tak, že čím jsme starší, tím více si nás lidé pletou. Každý z nás se naučil zdravit mnoho lidí, které nezná, aby to nevypadalo, že nezdravíme. Navíc jako dvojčata jste nápadní pro okolí. A myslím, že život dvojčat překvapuje nejen po šestnácti, ale i po čtyřiceti letech.

Pavel: Život dvojčat je svět sám pro sebe a těžko jsem jej schopen popsat neb jsem z dvojčat, ale je to něco jako smlouva. V útlejším dětství, jak říká naše maminka, jsme byli jako „cizinci“ užívající zvláštní dorozumivací jazyk, kterému nikdo z okolí nerozuměl. Dnes stačí pohled a tuším, co se kolem děje. A okolí to také někdy ani nepozná. Rodiče prokázali obrovskou trpělivost a díky nim

jsme mohli jít touto cestou.

KN Bral jste jako výhodu fakt, že máte jednovaječné dvojče?

Petr: Jednoznačně ano, i když je třeba dodat, že ve zlém i dobrém, ale vždy jsme v jednom pytlí. Když jsme chtěli jít hrát tenis, měli jsme dvojče, když šachy tak protihráče, na hory jsme jeli také ve dvou, takže nám to hodně pomáhalo.

Pavel: Jednoznačně kladná hříčka přírody. Také lze říci, že kdybychom byli jedna osoba tak bychom byli asi „geniální“. Jeden má něco, co ten druhý nemá, takže spolupráce bývá téměř vždy ku prospěchu obou. Samozřejmě pohádat se umíme, ale velmi brzo se to většinou napraví.

KN Od malička jste si velmi blízko, je pro vás bratr nejbližším člověkem?

Petr: Ano, to ani jinak nemůže být.

Pavel: Určitě je nejbližší, ale v širším rámci je to celá rodina včetně zvířat (pes Ben a kočka Katharina von Wald).

KN Když jste vyrůstali, chodili jste do stejné třídy a seděli spolu v lavici?

Petr: Do školy jsme chodili spolu, ale od třetí třídy jsme byli odděleni. Bratr si komplikovaně zlomil nohu a zameškal celé pololetí a musel opakovat třetí třídu. Protože jsme dvojčata, chtěli rodiče, abychom byli spolu, tak jsem propadl s ním a bylo to moc dobře. Jen v druhé 3. třídě jsem měl horší známky než v první 3. třídě. Jako děti jsme byly trochu temperamentnější. Možná by se

Petr a Pavel Wohllové

dalo podle novodobého pohledu říci, že jsme byli hyperaktivní, takže měli rodiče a zejména máma dosti práce nás udržet v klidu. Učitelé to museli mít složitě zvládnout takové děti, dnes by je poslali k psychologům a bylo by. Zde vděčíme za trpělivost rodičů, že jsme prošli nejen základní školou.

Pavel: To je úsměvná historie. Do třetí třídy byl pokus o to, abychom byli v jedné třídě. Ale náš „výrazný“ temperament byl poněkud významný, a tak od třetí do osmé třídy základní školy jsme byli každý v jiné třídě. Pak od střední školy až do konce studia medicíny jsme byli již spolu

a byla to oboustranně velká výhoda. Já na bráču a brácha na mě a to platí dodnes.

KN Studium medicíny bylo vaší společnou volbou? A proč zrovna medicína?

Petr: Medicína se líbila rodičům a zejména tátovi, ale právě rodičům se povedlo nás tam nasměrovat a za to jsem jim vděčný. Navíc se nám líbil studentský život a věci s ním spojené. Táta nám dokonce na gymnáziu navrhl, abychom dělali o prázdninách sanitáře v nemocnici. Byla to velká zkušenost, která nás obohatila i v pohledu na tuto stranu práce s pacienty.

Pavel: K medicíně nás přivedli rodiče. Když jsme studovali na gymnáziu a blížily se poslední prázdniny před maturitou, tak táta nám zařídil dobrou brigádu. Brigáda spočívala v práci v nemocnici jako sanitáři. V nemocnici jsme viděli smutek i radost a motivaci pomáhat. Od té doby jsme oba chtěli studovat medicínu. Některé zážitky z této brigády si pamatujeme dodnes a i ty velmi smutné. Myslím, že to byl od rodičů velmi prozíravý postup. A navíc nás biologie vždy bavila.

KN Dá se říci, že si chcete být stále nablízku?

Petr: Ano, pracujeme spolu a bydlíme velmi blízko sebe. Dá se říci, že jsme spojení stále pupeční šňůrou.

Pavel: Je to 44 let, co jsme poznali tento svět a jsme v kontaktu prakticky pořád, tedy denně a navíc oba pracujeme na stejném pracovišti.

KN Říká se, že jednovaječná dvojčata jsou na sebe určitým způsobem napojená. Můžete to potvrdit?

Petr: Často nemusíme mluvit o tom, o čem víme a na co máme shodný názor. A stačí jen pohled.

Pavel: Určitě, ale nejsem schopen to nějak rozumně vysvětlit. Ale něco mezi dvojčaty existuje. Myslím, že když jednoho něco trápí, tak ten druhý to pozná a navíc to ovlivní i jeho náladu a pocity.

KN Využili jste někdy toho, že jste jednovaječná dvojčata?

Petr: Ano, dokonce jsme se vyměnili ve třídách, ale spolužáci

Věnováno Kroměříži (Pavel Wohl)

se smáli, že to paní učitelka nepoznala, tak to prasklo. Pravdou je, že moc často jsme toho nevyužili, třeba na medicíně jsme to nepoužili ani jednou.

Pavel: V dětství ano, ale od studia na VŠ si nevzpomínám na situaci, kdybychom toho využili.

KN Můžete říct, zda to pro vás mělo i nějaké nevýhody?

Princip kolektivní viny.

KN Co nebo kdo vás přivedl k malování?

Petr: Rodiče a zejména táta, který má rád umění. Od dětství s námi kreslil a učil nás první čáry a pak nám také koupil i malířské stojany, plátna a štětce. Za olejomalbu vlastně může bratr, který se v 16 letech rozhodl, že dané slečně namaluje obraz, který jí pak opravdu daroval. Takhle jsme začali a malujeme pořád. Navíc na cestách po světě si vždy oba kreslíme, takže nepotřebujeme ani fotoaparát a pohlednice a máme památku na místa, která se nám líbila. Velmi nás oslovil i malíř Brunner, u kterého jsme čas od času trávili čas v ateliéru a pozorovali, jak se malují a restauroují obrazy.

Pavel: Naši rodiče, kteří jsou oba velcí obdivovatelé nejen výtvarného umění. Vše začalo, když mě bylo asi 16 let a navštívil jsem výstavu v Anežském klášteře (byla tam stálá výstava skvělých českých autorů - Mařák, Chittusi, Schikaneder, Navrátil, Slaviček, Blažíček.). Pak jsem si koupil barvy a začal „MALOVAT“. Přitom jsem zapomněl, že olejové barvy se ředí terpentýnem a že se maluje na plátno či překližku. Můj prvotní pokus byl na čtvrtku a barvy jsem ředil

vodou. Pak obrázek viděla paní Ester Krumbachová a sdělila mi, jestli jsem měl fyziku a chemii, že prý vodou se olej ředit nedá. Velmi úsměvné. Asi za 14 dnů se přidal k malování i mladší bratr - tedy mé dvojče.

KN Co pro vás malování znamená?

Petr: Nádhernou relaxaci a odpočinek od všedních problémů.

Pavel: Malování je nádherná činnost, tvořivá a uklidňující. Času je vzhledem k naší profesi málo. Ale pokud je čas a rozpoložení a k tomu vám hraje krásná hudba, pak si připadáte jak v jiném světě. A právě ten „jiný“ svět hledám. V současné době připravujeme dvě výstavy. Jedna výstava bude 26. dubna v Rychnově u Jablonce a druhá bude 30. května v rámci 2. Ročníku multižánrového festivalu lékařů „Doktorfest“ na Písecké bráně v Praze.

KN Je zajímavé, že jste se s bratrem vrhli uměleckým směrem, když váš tatínek byl hokejista. Hokej vás nikdy nelákal?

Petr: Lákal, zkusil jsem jako žák hokej na Spartě. Po určité době jsem zjistil, že to není to, co chci dělat, tak jsme pak oba přešli na tenis, který jsme pak hráli jako hlavní sport a baví nás dodnes.

Pavel: Náš táta nás vedl ke sportu i malování. Petr chvíli hrál za Spartu, ale já měl zlomenou nohu, a tak jsem ani nezačal, pak toho Petr nechal. Oba jsme pak začali hrát závodně tenis.

Andrea Zunová
zdroj: www.novinky.cz

Symfonický orchestr Masarykovy univerzity hrál pro nás potřetí

Symfonický orchestr Masarykovy univerzity byl založen Martinem Mazánkem v roce 2005 na Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity.

Původně smyčcové uskupení prošlo za dobu svého trvání vývojem až do nynější podoby velkého symfonického orchestru, ve které hraje a koncertuje od roku 2011. Těleso je složeno především ze studentů různých fakult Masarykovy univerzity, ale jako hráči zde působí i studenti Mendelovy univerzity, Vysokého učení technického, Veterinární a far-

maceutické univerzity Brno, Janáčkovy akademie múzických umění a Konzervatoře Brno.

Repertoár se pohybuje od období klasicismu po současnost a kromě tradičních děl jsou do něj zařazeny i české nebo světové premiéry.

Ve Sněmovním sále Arcibiskupského zámku Kroměříž hrál poprvé v roce 2013.

Koncerty symfonického orchestru můžete zhlédnout na: www.youtube.com/OrchestrMUNI

Martin Mazánek

Narodil se 4. 6. 1979 v Hodoníně. Na Lidové konzervatoři v Ostravě studoval pod vedením hudebního skladatele Leona Juřici obor Skladba, u Alž-

běty Kolářové obor Housle a současně se soukromě vzdělával v oblasti dirigování u Ladislava Kajstury.

V roce 2013 zakončil doktorskou zkouškou studium oboru Hudební věda.

Mazánkova tvorba je charakteristická lyrickou melodií, volnou formou a vrstvenou harmonií. Většinu jeho děl provedl Symfonický orchestr Masarykovy univerzity, který založil a řídí.

Oficiální webové stránky: www.mazanek.org

Symfonický orchestr XX. dnům intenzivní medicíny Kroměříž 2016 zahrál:

Symfonii č. 5 c moll, Osudovou, op. 67 Ludwiga van Beethovena

Star Wars Suite for Orchestra Johna Williamse

Forrest Gump Suite Alana Silvestri

orchestr.muni

Ludwig van Beethoven a jeho Osudová symfonie

Ludwig van Beethoven

Ve věku, kdy jiné děti znají hry a bezstarostnost, poznal tvrdost života. V sedmi letech veřejně vystupoval, v jedenácti hrál v divadelním orchestru, ve třinácti už byl varhaníkem. V sedmnácti měl na starosti otce a dva bratry. Odpovědnost bral nadmíru vážně. Pracoval, vyrostl ve velkána, jeho umění po generacích dává lidstvu odvahu a víru v život.

Ludwig Van Beethoven se narodil 17. 12 1770 v Bon-

nu, kde také vyrůstal. Když mu zemřela matka, byl nucen sám vychovávat své sourozence, o které se nebyl schopen postarat jeho otec, neboť zcela podlehl alkoholu. Hudební vzdělání dostal ve Vídni od Josepha Haydna, Johanna Baptisty Schenka i Antonia Salieriho. Koncertoval v mnoha městech Evropy. Také Slezsko a Morava poznaly za života Beethovenova tvorbu a osobnost vídeňského génia. Opakovaně pobýval u svého přítele a mecenáše knížete Karla Lichnovského na zámku v Hradci nad Moravicí. Za prvního pobytu došlo k pověstné roztržce mezi ním a Lichnovským, který údajně nutil skladatele hrát před pozvanými francouzskými důstojníky z Opavy. Vzdorný a revolučním duchem naplněný Beethoven při útěku ze zámku Hradce zanechal vzkaz: "Co jste vy, to jste náhodou a zrozením, co jsem já, to jsem sám sebou. Knížeť bylo a bude ještě na tisíce, Beethoven je jeden." Pro těžkou nemoc sluchu přestal koncertovat a věnoval se pouze hudební tvorbě, ve 46

letech ohluchl docela. Na rozdíl od J. Haydna, který tvořil bez zábran, či W. A. Mozarta, který byl ve svém nevyčerpatelném tvoření veden intuicí, Beethoven svá díla dlouho promýšlel a častokrát měnil. Hlavním inspiračním zdrojem se mu staly osobní prožitky a ideály svobodného umělce. Pátá symfonie c moll, patřící k vrcholnému projevu a až později nazvaná Osudová, při svém zrodu také prošla několikerou proměnou. Prazáklad myšlenky hrozícího osudu se v Beethovenově mysli vybavoval již od chvíle začátku jeho choroby v roce 1800. „Tak tluče Osud na bránu“, označil vstupní motiv čtyř tónů první věty. V symfonii bylo možné jediné východisko, vítězství nebo zmar. Poslední věta v rázném pochodovém motivu končí v útěšné radosti zvukných durových akordů.

Těžce nemocný Beethoven zemřel 26. března 1827. Přišla se s ním rozloučit celá Vídeň. Bylo nutno povolat vojsko, aby udrželo pořádek, jinak by se byl dvacetitisícový průvod nepohnul kupředu.

Oslík, elektrický..

Zábavná zábavová skupina Elektrický oslík hraje od roku 1989, kdy se na pražském gymnáziu setkali se svým kapelníkem a budoucím anesteziologem MUDr. Tondou Spáleným budoucí MUDr. Jan Lukeš a budoucí MgA. Ben Tuček. Pro své mejdanové akustické produkce v salóncích hostinců U Baňsethů, Nad a Pod Terebkou, U Klokoně a na Klamovce záhy přibrali budoucího Mgr. Rudolfa Šimona a budoucího obchodníka Michala Vančuru, řečeného Tačud, podle záby patřící kouzelníkovi v jednom pohádkovém seriálu. Repertoár začínajících muzikantů je od začátku strhující – kapela hraje jenom hity, proslavené kapelami The Beatles, The Rolling Stones, Pink Floyd, Jasná páka nebo Garáž. Památný milník v dějinách skupiny představuje 17. listopad 1989, kdy mladí hudebníci protestovali proti brutálnímu potlačení studentské demonstrace zpěvem písně

Jasná zpráva, zpopularizované především kapelou Olympic. Kapela se v bouřlivé revoluční době elektrifikovala a ze salónků pražských hospod vtrhla na pódiá klubů a sportovních hal. Během studií na vysokých školách přichází na frekventovaný post basového kytaristy budoucí MUDr. Tomáš Soukup a spolu s ním další hity. Více než pětadvacetiletá dráha kapely je protkána hity a tisíciokilometru na nekonečné štaci za hudebním snem party stárnoucích kluků. Hráli spolu v zaplivaných putykách i v Lucerně, na jejich cestě se formace rozrostla o perkusistu Jirku Šťastného, řečeného Modrák, saxofonistu Honzu Votavu, zřejmě jediného profesionálního hudebníka oslího bandu a zvukaře Jardu Jehličku, kdysi průkopníka industriální hudby v Čechách.

Stalo se pravidlem, že lékařská část této hudební formace již několik let obohacuje nejen samotný odborný program, ale se svými kolegy v kapele i kulturní program druhého společenského večera Dnů v Kroměříži. Všichni pevně věříme, že tato konziliární služba zůstane i nadále zachována.

Socha lovce v Květné zahradě

KN Co je tato socha zač?

Socha lovce je spolu se sochou bohyně Diany poslední dochovanou uměleckou výzdobou kabinetu Králičího kopečku v Květné zahradě. Původně byli lovci čtyři, každý zastupoval kulturu lovu jednoho z tehdy definovaných světadílů. Tento lovec

zastupuje Evropu, další svými atributy symbolizovali Asii, Afriku a Ameriku. Autorsky je připisována sochaři Michaelu Mandíkovi (*?, † 1694), který na sochařské výzdobě Květné zahrady pracoval v sedmdesátých letech 17. století. Proto, že se jí nepodařilo dosud restaurovat,

je stále na místě v Kuželně, v odlehlejší části zahrady, kde čeká na svoji opravu.

KN Proč potřebuje restaurovat?

Socha je jedním z nestarších a nejohroženějších děl v našem areálu. Podepsal se na ní zub času. Restaurování bude náročné a několika-fázové, protože je vytesána do hrubozrnného pískovce, který se těžko napodobuje a opravuje. Pro časovou náročnost opravy se nevešla do série restaurování v rámci velké obnovy v letech 2011 – 2013. Po restaurování se sochu pokusíme vrátit na její původní místo.

Soše chybí část lovecké zbraně, je degradována mechy, vlivem působení vody a ledu v prasklinách, v minulosti doplněné části bude třeba znovu obnovit (zbraň, špička nohy atd.) Praskliny se zaplní injektáží, dojde k povrchovému zpevnění pís-

kovce a prodloužení jeho trvanlivosti. Sochu bude třeba znovu usadit do terénu.

KN Kolik bude restaurováni stát?

V loňském roce jsme vytvořili restaurátorský plán a aktualizovali podrobné průzkumy poškození sochy. Na celkové restaurování potřebujeme podle předběžného rozpočtu 95 tisíc korun. Pokud se nám podaří do léta shromáždit více jak 40 tis. Kč, pustíme se do prvních prací již tento rok. Na další rok necháme znovuusazení díla do terénu a stabilizaci. Sochu hodláme opravit na místě, výhradně z peněz dárců.

Velmi si vážíme ochotě naší soše finančně pomoci. Jde o konkrétní projev úcty ke kulturnímu dědictví této země, které je naší univerzální hodnotou. Sběrka, kterou už podruhé v řadě uspořádáte v rámci této konference,

Socha lovce, Květná zahrada (foto: archiv AZZ)

je podstatným příspěvkem pro úspěšnou záchranu díla a naši vděčnost vyjádříme viditelným způsobem na podstavci sochy.

Ing. Martin Krčma
kastelán

Králičí kopeček se sochami lovců, lovec zastupující Evropu je znázorněn vepředu, na levém okraji vyobrazení. (mědirytina, Justus van Nypoort, 1691)

Program XX. dnů intenzivní medicíny

Čtvrtek 16. 6. 2016, 9:30–16:30 hod.
Arcibiskupský zámek v Kroměříži

Zahájení

Roman Zazula, Danuše Táborská, Ivo Schindler

9:30–12:00 hodin

Sdělení na téma "vedení léčby"

Uvádí: Tomáš Řezáč, Milan Ročeň

Jak přežít intoxikaci masivními dávkami kardioparmak a ethylenglykolu

Jan Rulíšek

Úskalí antikoagulace po velkém operačním výkonu

Tomáš Řezáč, Roman Zazula

Poznáme, že živíme správně?

Aleš Rára

Změny onkotického tlaku jako příčina „trvalé slepoty“

Dušan Merta

O Šípkové Růžence aneb konzervativní léčba nitrolební hypertenze

Antonín Spálený, Pavel Novotný

Ethanol a Paracetamol: protřepat, nemíchat?

Milan Ročeň

První zkušenost s aplikací interferonu gama u pacienta se sepsí

Miroslav Průcha

14:00–16:30 hodin

Sdělení na téma "mimotělní možnosti orgánové podpory"

Uvádí: Michal Moravec, Pavel Dostál

Indikace ECMO pro refrakterní hypoxémii - naše zkušenosti

Gabriela Jirásková, Roman Zazula, Michal Moravec

AV-ECMO u kardiogenního šoku, indikace a limity metody

Petr Pavlík, CKTCH Brno

Experience with Low Flow ECCO2R device on a CRRT platform:

CO₂ removal

Alain Combes

Sdělení na téma "překvapivá diagnóza"

Uvádí: Michal Moravec, Pavel Dostál

Difúzní hepatocelulární karcinom imitující akutní alkoholickou hepatitidu

Pavel Wohl

Alveolární echinokokóza mimikující jaterní malignitu

Radek Pohnán

Neobvyklý průběh lues

Pavel Dostál

Náš pacient měl také lues...

Tomáš Tyll

V 19:00 hodin společenský večer v Sala terrena
Arcibiskupského zámku v Kroměříži

Pátek 17. 6. 2016, 9:30–12:00 hod.
Arcibiskupský zámek v Kroměříži

9:30–12:00 hodin

Sdělení na téma "méně časté nozologické jednotky a varia"

Uvádí: Eva Kieslichová, Tomáš Tyll

Vzájemné vztahy infekční endokarditidy a granulomatózy s polyangiitidou

Tomáš Soukup

Cushingův syndrom u nemocné na domácí parenterální výživě – raritní případ s minimálními příznaky

Petr Wohl

Případ protrahované hypoglykémie

Jan Maňák

Neregdující pneumonie?

Peter Paluch, Luděk Stehlík

Hemofagocytyující lymfocytóza

Michaela Richtrová

Pneumothorax komplikující plastiku prsou

Michal Moravec, Jan Moravec

Komplikace "bezpečného preparátu"

Simona Palásková, Helena Paříková

Certifikace

Vzdělávací akce je pořádána dle Stavovského předpisu ČLK č. 16 a je ohodnocena 9 kreditními body.

Odborný garant:

doc. MUDr. Roman Zazula, Ph.D., ARK 1. LF UK v Praze a Thomayerovy nemocnice

Poděkování

Symposium je pořádáno s podporou doc. PhDr. Mikuláše Beka, Ph.D., rektora Masarykovy Univerzity v Brně, doc. MUDr. Zdeňka Beneše, CSc., ředitele Thomayerovy nemocnice v Praze a pod záštitou prof. MUDr. Aleksi Šeda, DrSc., děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze

Organizační agentura:

TARGET-MD s.r.o

